

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **A. P.**
státní příslušnost: X
t. č. pobyt: X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2024, č. j. OAM-1306/ZA-ZA11-D07-2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podal v Česku žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil. Má o ní totiž rozhodnout Španělsko. Postup žalovaného

je podle žalobce nezákonný a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Soud zkoumal, zda žalobce tyto námitky vznáší důvodně. Není tomu tak.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal na počátku října loňského roku žádost o udělení mezinárodní ochrany v Česku. Přicestoval sem na základě španělského víza. O mezinárodní ochranu požádal kvůli dluhům, na jejichž splacení si chtěl v Evropské unii vydělat. Ve Španělsku se mu nepodařilo najít si práci, proto vycestoval do Česka. Kromě potíží s hledáním zaměstnání žalobce neměl ve Španělsku žádné jiné problémy. Nemá konkrétní důvod, proč by se tam nemohl vrátit. Ale raději by zůstal tu, má tady známé.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 11. 2024, č. j. OAM-1306/ZA-ZA11-D07-2024 („rozhodnutí žalovaného“), zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany [§ 25 písm. i) zákona o azylu]. Žádost posoudil jako nepřijatelnou [§ 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Státem příslušným k jejímu projednání je totiž v souladu s nařízením Dublin III Španělské království.
4. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobce přicestoval do Česka na základě víza vydaného Španělským královstvím dne 14. 6. 2024 s možností více vstupů a maximální délkou pobytu 15 dní ode dne 21. 7. 2024 do 19. 8. 2024. Žalovaný proto shledal, že příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu má v souladu s čl. 12 nařízení Dublin III právě Španělsko. To uznalo svoji příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti.
5. V rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, zda ve Španělsku existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Poukázal na to, že orgány EU, Evropský soud pro lidská práva, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydaly žádné rozhodnutí nebo stanovisko, které by deklarovalo systémové nedostatky ve Španělsku, jak tomu bylo v minulosti například v případě Řecka. Podle přesvědčení žalovaného by tam žalobci nehrozilo nelidské nebo ponižující zacházení. Žalovaný vycházel z Informace OAMP o španělském azylovém systému z listopadu 2023. Žalobce ani nezpochybnil kvalitu španělského azylového řízení.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

6. **Žalobce** namítá, že se provedeným dokazováním zjistilo, že má obavy z pronásledování na území domovského státu. Ohledně Španělské republiky (sic!) poté uvedl, že tam na rozdíl od Česka, kde se plně integroval, nemá vytvořené funkční zázemí. Žalovaný dovodil nepřijatelnost žádosti žalobce, aniž by uvedl cokoli k jejímu meritu, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Španělska. Podle žalobce proto z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, zda se žalovaný zabýval důvody, pro které žalobce nemá zájem usilovat o získání mezinárodní ochrany v jiném členském státě EU. Blíže nezkoumal, žalobce necítí nebezpečí obdobné tomu, jaké mu hrozí při vycestování do domovského státu. Na základě těchto tvrzení označuje postup žalovaného za nezákonný a samotné rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Ústředním nedostatkem je podle něj skutečnost, že rozhodnutí neuvádí zhora nic k důvodům žádosti, ani k obavám pronásledování na území Španělska. Jen zmiňuje, že se žalobce obává postihu na území obou států, avšak bez jakékoliv bližší konkretizace.

7. **Žalovaný** považuje své rozhodnutí za zákonné a přezkoumatelné. Zopakoval důvody svého rozhodnutí a tvrzení žalobce o jeho integraci v ČR, kde pobýval měsíc, označil za značně nadnesená.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba *není důvodná*.
9. Žalovaný vydal své rozhodnutí v řízení podle nařízení Dublin III. Účelem tohoto nařízení je určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země. K určení tohoto státu je nezbytné vycházet z kritérií vyjmenovaných v kapitole III nařízení Dublin III (viz jeho čl. 3 odst. 1). Podle prvního pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III pak platí, že pokud nelze na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určit příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém žadatel podal žádost.
10. Cílem velmi obecných a nepřiliš konkrétních žalobních námitek zřejmě bylo zpochybnit možnost žalovaného postupovat podle výše uvedených běžných metod určování příslušnosti podle nařízení Dublin III. V žalobě chybí odkaz na konkrétní ustanovení nařízení Dublin III, které měl žalovaný podle žalobce porušit. Z jejího obsahu však lze dovozovat, že se žalobce domáhá postupu podle druhého pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU.
11. Žalovaný má podle judikatury vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučují systémové nedostatky ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Musí shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).
12. Ve vztahu ke každému členskému státu, který má být podle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, vede to k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.
13. Žalovaný tuto podloženou úvahu ve svém rozhodnutí uvedl (viz bod 5 výše). Žalobce ve správním řízení žádné výhrady vůči španělskému azylovému systému nevznosl. Důvody, které žalobce uvádí v žalobě, nemohou být v tomto směru úspěšné. Krajský soud v Brně sice v minulosti shledal v případě Španělska systémové nedostatky vedoucí k hrozbě špatného zacházení, šlo ale o výjimečný případ zranitelných osob – rodiny s malým dítětem a dalším dítětem na cestě (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 4. 2021, čj. 41 Az 6/2021-116). Žalobce zranitelnou osobu zjevně není a ani to netvrdí. Judikatura z poslední doby pak také systémové nedostatky ve Španělsku neshledala (srov. z loňského roku rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 12. 2024, č. j. 34 Az 26/2024-46, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2024, č. j. 2 Az 19/2024-35, potvrzený usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2024, čj. 1 Azs 201/2024-63).

14. Žalobcem tvrzené nedostatky odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak nemají z hlediska předmětu tohoto řízení relevanci. Důvody, pro které žalobce nechce žádat o mezinárodní ochranu ve Španělsku, a obavy, které má v souvislosti se svou osobní bezpečností, vůbec s předmětem řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí žalovaného, nesouvisí. Účelem nařízení Dublin III je určit příslušný stát, který věcně posoudí žádost. Tím je Španělsko. Až právě tento stát se bude moci věcně důvody žalobcovy žádosti zabývat. Rozhodnutí žalovaného proto nemůže být nepřezkoumatelné, pokud se těmito obavami žalobce nezabýval.
15. Určení státu příslušného k posouzení azylové žádosti není otázkou preferencí konkrétního žadatele. Právě naopak – nařízení Dublin III směřuje k eliminaci tzv. *asylum shoppingu*, tedy ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí usilovat o získání mezinárodní ochrany.
16. Žalobce dále namítá nedostatek odůvodnění spočívající v chybějícím posouzení obav žalobce z vycestování do domovského státu. Jak již soud ovšem vysvětlil, tyto skutečnosti nejsou předmětem řízení podle nařízení Dublin III. Jeho výsledkem je pouze určení státu příslušného k projednání žádosti o mezinárodní ochranu. Opodstatněnost obav, pro které žalobce o ochranu žádá, se budou zabývat až příslušné španělské orgány.
17. S ohledem na uvedené soud nemohl žalobním námitkám vyhovět. Žalovaný postupoval správně, pokud jako stát odpovědný za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určil Španělsko.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

18. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
19. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
20. Žalobce spojil se žalobou i návrh na přiznání odkladného účinku. Soud o něm už ale samostatně nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 15. ledna 2025

Martin Kopa, v. r.
samosoudce